

A DUNA PARTJÁN

Ez a nagy folyam ősidők óta hömpölyög.
Régen volt mikor utat keresett a hegyek között.
Medrét sokat változtatta az idők során,
Bőven találni kavicsot, homokot partjai vonalán

A víztől a hegyek lábáig,
Ősdunameder ez amit látsz itt.
Csak néhány ásonyomnyit kell a földbe vágni,
A folyó régi medrét meg lehet találni.

A múlt század harmincas éveire gondolok,
Rómainál a partközélemben öröltek a vizimalmok.
Kiterjedt bolgár kertészet működött a lapályon,
Csak télen torpant meg az élet e szeles tájon.

Tavasszal – nyáron, ősszel egyaránt,
Csónakok hada lepte el a Dunát.
Rómaiban a tehetősebb emberek,
Az akkori városszélelemben telepedtek meg.

Ez valódi zöldövezet volt,
Ahol lakóházak, ősfák között, ittmaradt a múlt.
A Tófürdő mellett Tóvendéglő fogadott,
Az akkor új jazz zenére a népség itt mulatott.

A Kalászi úton bokáig homokban járva
Leszaladtunk gyakran a Dunára.
Ahol a stégek, csónak lehajtók mellett
Mindig találtunk fürdésre alkalmas vizet.

A Zsófia vagy a Szent István kerekcsónak nyomán
Hullámfürdőt vehettünk naponként a Dunán.
Mikor jöttek a nagy csónakok beszívták a vizet
Majd nagy hullámveréssel mutatták erejüket.

Akkor még tiszta volt a víz, s viza is volt benne.
A MÁV egy állomását vizafogónak nevezte.
Szombat–Vasárnap a partra sok ember üdült,
Köztük nem kevés volt, ki csónakba ült.

Evezősők raja szántotta a vizet,
Csónakázók forgalma egyre növekedett.
Sokan mártóztak meg a folyam hús vizében,
Égették bőrüket nyári napsütésben.

Gyárak, üzemek arra törekedtek,
Hogy a Dunán támpontot szerezzenek.
Értéke volt akkor a parti szakasznak
És gazdája volt minden arasznak.

Minden megváltozott, hogy az árvíz gyakori lett.
Most néhány évente a partokat nagy özönvíz lepi meg.
Gát nélkül mindenre pusztulás vár,
Nincs aki megmondja hol, a határ.

Valami nagy bajt kerülgetünk,
Amiről sokszor tudományosan beszélgetünk.
Hogy tegyünk is érte, ahhoz nem fűlik a fogunk
Hisz mi csak szegény gyarlók vagyunk.

2010. június 21.

A Krónikás

